

KUGA I NJEZINE KĆERI

KRISTINA POSILOVIĆ

SADRŽAJ

BOLEST	2
<i>rekla mi je za restoran u kojem si možemo priuštiti ručak</i>	3
<i>kako da ih zaobiđem kada me gledaju</i>	4
<i>u kasinu na neparnom broju Sporgassea poslužuju krafne</i>	5
<i>ima tu svega; ručnika, tanjura, lonaca</i>	6
<i>o Mediteranu sve najbolje, njega se ni Tito bojao nije</i>	7
<i>obula sam cipele na petu, posebno spremljene za ovu priliku</i>	8
<i>može li se jazz sa mnom nositi</i>	9
<i>dvije su vrste gladi</i>	10
<i>najuzbudljiviji su silasci iz autobusa jer ne znam što bih sljedeće napravila</i>	11
<i>kada sam odlazila sunce u Opatiji bilo je toliko jako</i>	12
<i>noću ništa ne izgleda opasno</i>	13
<i>nisu sva djeca ista, moje nije, a nisam ni ja</i>	14
<i>ona voli izgovor jer se pomoću njega lakše orijentira</i>	15
 KUGA I NJEZINE KĆERI	 16
<i>koža mi je suha kao pustinja po kojoj si me učila voziti sandboard</i>	17
<i>volim miris maslaca</i>	18
<i>po povratku mažem se čudesnim maslacem</i>	19

<i>tvoja je koža bila puno mekša od moje</i>	20
<i>kosu si prala običnim sapunom</i>	21
<i>pijesak se nije povlačio pred mojim tabanima</i>	22
<i>poljubila sam te u lijevi pa u desni obraz</i>	23
<i>glava mi pada na tvoja prsa</i>	24
<i>ne možeš više ležati, dosta ti je</i>	25
<i>plitak udah za ručkom koji je zagorio</i>	26
<i>plače mi se</i>	27
<i>boja im je nepoznata, veličina pretpostavljena</i>	28
<i>voljela bih imati barem jednu cijelu o pticama</i>	29
<i>nisam htjela više prati kosu niti sive hlače odjenuti</i>	30
MELANKOLIJA	31
<i>u povijesti kišobrana piše da je prvi bio slomljen</i>	32
<i>'89 su ulicu iznenada okupirale žabe</i>	33
<i>sjediti za kormilom ispod pelješkoga mosta</i>	34
<i>žena crne kose cijeli dan mete autoput</i>	35
<i>križevi pod žutim najlonima</i>	36
<i>meniskus je opet iskočio iz posteljice</i>	37
<i>u ružičastoj kutiji na burk papagaja</i>	38
<i>putovnicu je u torbicu spremila</i>	39

<i>tratinčice u plastičnoj vazi, bijele ili žute</i>	40
<i>oko vrata je nosila ogrlicu od zuba morskih pasa</i>	41
<i>u desnom joj se madežu rodila riba</i>	42
<i>Milton ga je opet izgubio, u vrtu, piše u policijskom zapisniku</i>	43
<i>onaj kojim me grliš taj volim</i>	44
O autorici	45
Impresum	46

Voljenoj mami Dorti u sjećanje

BOLEST

rekla mi je za restoran u kojem si možemo priuštiti ručak
mi, a ponekad i oni, i njima je kriza
kaže da je ovdje skuplje nego u Berlinu
nikad nisam bila u Berlinu
svi kažu da imam zašto, ja kažem *jednom ću*
kada sruše sve preostale zidove, gurmanske
da *gulaschsuppe* ne moram u torbi skrivati
torba mi je već tijesna
ne kao njena koja puca po svim šavovima
jer u njoj žive svi ti filmovi koje nije prodala,
ali i dalje tijesna; papiri, karte, rezervacije za čekanje
čekanje odobrenja da mogu pisati
na poluprazan želudac i rupa punu kapu

kako da ih zaobiđem kada me gledaju
nikada ne kažem ništa, pretvaram se da me izložba čeka,
onaj mali *alien* kojega ni Hirst nije volio
rekla bih nešto da znam kako je,
ali uputu u vodiču nisam pronašla,
nasmiješim se glupavo i kažem *welcome*,
welcome gdje? *welcome* kada?
u moju pjesmu, u moju povratnu kartu sa znakom Croatia busa
i slikom Plitvičkih jezera za koje ionako svi misle da se gase noću

u kasinu na neparnom broju Sporgassea poslužuju krafne
one prave, debele i sočne,
aparat za šlag s desne je strane drvenoga šanka,
na televiziji prijenos utakmice, a za stolom dvojica kockara
klade se hoće li sunce nad Murom izdržati dan
mislim da neće, ali ziherašica sam pa mi je draže krafnu za euro pojesti
on ostavlja bicikl pred ulazom i fotografira nas,
mlađahnu konobaricu i mene,
bolje bi mu bilo da je uslikao preostalu krafnu
ona mu je sigurnija umjetničko-kulinarska investicija

ima tu svega; ručnika, tanjura, lonaca
čak i usisivač kojega sam morala usisati da proradi
netko je morsku sol ostavio u ormaru, dopola punu,
ovdje rijeka ne miriše, ona teče,
osam ju mostova grli jer su četiri premalo za tu jačinu dijagnoze,
uvijek mogu pješice ako zakasnim na zadnju vožnju liftom
(*ako su mogli Francuzi zašto ne bih mogla i ja?* ili su oni konjima strategije vukli)
koljena me ne služe otkako me metalna šipka nespremnu zaskočila
u proljeće kraj jezera Como, s njegove građanske strane,
trudim se da ne kasnim, čistim i spremam kao da sam doma,
jesam li?
sigurno jesam kada je sve tako čisto i mirisno u stanu

o Mediteranu sve najbolje, njega se ni Tito bojao nije,
a i zašto bi kada grije više od bilo koje devine deke
svrstan je u najodvažnije među toplijima
osim u veljači kada se deke sakriju na najvišu policu iznajmljenoga ormara
pa i ručnik dobro posluži jer peći tamo nema
netko je na perilicu rublja odložio svoj zeleni
stavljam ga na mokru kosu zapetljanu od suhoga zraka
i podmukle hladnoće koja vreba one koji od nje bježe
pustit ću svoj mediteranski, crni i plišani, na istoj perilici,
taj može upiti metre i metre kose s Istoka

obula sam cipele na petu, posebno spremljene za ovu priliku,
a prilika je šetnja dok mi prsti ne prokrvare
šofer je zanovijetao vidjevši moju prtljagu i duplo mi ju naplatio
nisam htjela objašnjavati kako se bojim hladnoće
i kako su mi potrebne duple čarape da izdržim dan
mama mi je govorila da u autobusu popričam sa strancima
jednim zavojem lako, drugim sve teže,
ni Opernhaus nije više kao što je bila
Verdi danas, Verdi sutra,
za one koje nemaju cipele na petu 3D Opernhaus s računala
mogu još malo do CunTre gdje slamaju poeziju
pa do butika za afro frizure u gradu u kojemu nema afro frizura
Verdi danas, afro sutra
ni pete ne mogu podnijeti svaku ulicu svijeta

može li se *jazz* sa mnom nositi
prenijeti me tupo preko kontrabasa da nitko ne primijeti
saksofon mora da je rudiment nepoznatoga božjega uda
ili si je samo tako utuvio u ton pa puše i na hladno
pred kraj koncerta sklapam oči, glazba je prodala vragu žice,
Phillip je napisao pjesmu o pticama i konjima
kao Patti nekada, no ona od konja nije vidjela pticu,
(na konju je i glazba o konjima)
ipak je pjesma bila o ptici, ne o rugalici,
već o onoj koja dolazi u paru

dvije su vrste gladi –
ona koju si možeš priuštiti i ona koju sakrivaš jer je se sramiš
zato ovo nije vrijeme za nas, ovo vrijeme nije za nikoga,
(osim za onoga koji može nabrojiti dvije vrste konjskoga mesa)
ti znaš o čemu pričam kao što je to znala i žena na brodu za Ameriku
koja je od gladi umrla radeći kao kuharica u bogatoj obitelji
(a krevet je dijelila s onom koja je Andyju donijela 15 minuta slave)
kako si mi drag bio dok sam ti pokušavala namignuti
ali mi se kapak smrznuo pa sam nastavila hodati
do novoga štanda s pijancima koji meso nikada nisu takli

najuzbudljiviji su silasci iz autobusa jer ne znam što bih sljedeće napravila
da zapalim cigaretu pa krenem dalje
ili da pobjegnem što dalje od onih koji me traže *po cigareti*
ipak uvijek prvo zapalim
pa izdahnem put, neće mi više trebati,
ovdje ću disati i slati drugima poruke kako da dišu,
no nekoliko dana kasnije lovi me kroničan kašalj
ni doktori ne znaju što mi je, misle, nije alergija, ona bi već prošla,
ako je hladnoća, kažu *nema spasa*,
lijek je u moru koje je i Tita jednom na Brijunima izliječilo
dok ne prestane, svaki dim predstavlja mi toliki užitek
da ni ne pomišljam više na rumunjski,
jezik poezije, modernoga lunaparka za okorjele (novo)skitnice

kada sam odlazila sunce u Opatiji bilo je toliko jako
da sam šetnicom morala hodati zatvorenih očiju
dok mi je mozgom kružio akvarel žarkih boja
kao da prvi put hodam Marsom
onim gore, za kojega Rusi tvrde da je plahta,
moja je plahta žuta i miriše na prijašnje vlasnike
ne smeta mi njihova prisutnost u krevetu
barem imam društvo nedjeljom kada se svjetla u devet ugase
jer se treba pripremiti za novi radni dan u restoranu Opatija
oni ne serviraju sunce ni plahtu od koraka, samo specijalitete iz mora,
blijedoga jastoga u blitvi i čašu dozreloga Terana
sve mi je na točkice
i suncobrani koji su zatvoreni i jastog koji me gleda s cjenika

noću ništa ne izgleda opasno
čak i svjetla koja galebovima prijete
dobivaju manje blještavi odsjaj
(kaže Korado da zbog svjetla galebovi napadaju trgovačke centre)
ne pronalazim što tražim, ni danju ni noću,
pričate li barem *Bosnian*
ne, samo s rodbinom,
So long, Solange, jedina je koju poznajem,
Kanađankama je sve feš
planine im priječe pogled na ocean
pa po cijele dane čitaju zabavne romane,
pjevate li barem nostalgiju
ne, samo s ljubavlju

nisu sva djeca ista, moje nije, a nisam ni ja,
neka kredom uče pisati po mysoreovskoj statui Šive
neka nikada ne nauče, kao ono moje,
daruju mi med s njegovih nogu
probaj, uvjeravaju me, jestiv je,
jedem med s njegovih nogu, slađi je od istarskoga,
neko me dijete ispred univerziteta pita cigaretu
nisu sva djeca ista, neka djeca nisu nikada ni bila djeca

ona voli izgovor jer se pomoću njega lakše orijentira
zna što očekivati i koga zavesti, uvijek njega,
ne znam izgovoriti slovo L pa je moje *Love Vove*,
na priredbi joj je drugarica Zlatka dala da recitira Morčića
rekla je da je to za dobro bratstva i jedinstva
njezin Ć odzvanjao je talijanskim odjeljenjem
(škola je ime dobila po partizanu, ali su ga promijenili jer se Marija nitko nije sjećao)
Morčić je uskoro postao Moržić
a ona je od silnoga uzbuđenja odšetala do Zrenjanina
i tamo se zauvijek zagubiVa

KUGA I NJEZINE KĆERI

koža mi je suha kao pustinja po kojoj si me učila voziti *sandboard*
koliko god kreme stavljala na tijelo i dalje je suha
moja je koža kao paralelna pustinja u kojoj se smije ležati
nikada skakati visoko jer bogovi sve vide
pustinja se može nadati vodi, moja koža ne,
voda joj nije dovoljna
preduboko je zaleгла i sramežljivo pogledala bogu u leđa

volim miris maslaca
ostaje mi u nosnicama
toliko dugo da ću s njim zaspati
volim kakao maslac
kojega sam nabavila u novosadskoj apoteci
prodavačica je mislila da se šalim
jer ga odavno nitko nije tražio
kakao je bijele boje
varaju me da će mi ga koža upiti
vjerujem da čini čuda

po povratku mažem se čudesnim maslacem
koža ga ždere kao pinč tamnu čokoladu
gutanje traje cijelu minutu i još nešto sitno
promatram je kako mijenja boju
crvena, bijela, svijetlo ljubičasta
sada je nešto manje suha
ali na putu da postane opet ista
prkosna, damski zazorna

tvoja je koža bila puno mekša od moje
hvalila si se njome
kada bih rekla kako mi prsti nisu više prsti
nikada nisi koristila kremu
čak ni maslac
a opet ti je koža mirisala
po kemijskom sastavu neke lijepe kutijice
ne volim organsko, samo kemijsko
jedino me ono može nahraniti masnoćom

kosu si prala običnim sapunom
mora da ti je zato bila tako gusta
na čiju je moja čudila si se
uvijek bih odgovorila da je moja *samostalna*
napipala sam ono o čemu si pričala
kad sam ti nježno prolazila krpicom po koži
dva prošla života
jedan sadašnji
i budući kojega ti nastojim isplanirati u što kraćem roku
jer sapun si potrošila
kao što sam ja plan o snu u kadi potopila

pijesak se nije povlačio pred mojim tabanima
ili su bili toliko vreli da ih nije znao ohladiti
ili se nije imao kamo skloniti
htjela sam ih negdje utabaniti
(da budu spremna ranojutarnja pješadija)
nije mi važno hoće li poslije biti u još gore stanju
ionako život neću provesti u pustinji
nego u čarapama
termo čarapama prikladnijima za zapadnije krajeve

poljubila sam te u lijevi pa u desni obraz
obrve su ti bile uredno počesljane
nokti podrezani baš kao u reklamnom letku
noge depilirane, glatke i mirisne,
iskoristila si *wellness* tretman za budući život
onaj gratis, medicinski,
tada još nisam znala
da je tvoj budući upravo zamijenio sadašnji život

glava mi pada na tvoja prsa
litre suza isušuju kožu
(tako barem piše u dermatološkim priručnicima)
očna implozija u milisekundi toga četvrtka
(ne onoga Vallejevskoga u kojem on umire na kiši)
tekućina se vraća natrag u moje tijelo
teče kroz ždrijelo i povraćam suze
ne, nisu to bile krvave suze,
bila je to alergija na kremu koju sam namirisala na tvojoj bradi

ne možeš više ležati, dosta ti je,
stavili su te na bok
nezgodno je jer ne možeš pomaknuti glavu
da vidiš tko te promatra s leđa
čuješ neko šuškanje
ne možeš se micati, ne možeš otvoriti oči,
znaš da si na boku jer te sve žulja
kašljanje, kihanje pa opet kašljanje,
otvaranje flastera, lijepljenje flastera, skidanje flastera
do kada moram ležati na boku?
do kraja posuđenoga vijeka flastera

plitak udah za ručkom koji je zagorio
a pojela sam ga, sve do zadnjega krumpira,
to je bilo pristojno
lagano udisati, da se ne čuje napor
i možda bol,
to je bilo poželjno
lagano udisati, da se ne osjeti očaj zbog zagorenoga ručka,
teški izdisaji pritišću ti pluća
nije bilo lakše otkloniti bol mljackanjem
bukom koja zaglušuje sporost zlatnoga sata kupljenoga u Trstu
lagano, samo lagano,
pusti sat da otkuca novi odlazak na Ponte Rosso

plače mi se
plači onda. ne mogu. ne idu mi suze.
kako onda znaš da ti se plače?
osjećam da sam tužna. *zbog čega si tužna?*
ne znam. *kako ne znaš?*
čini mi se da jesam, ali nisam sigurna
zaboravila sam naočale
ne brini, ja ću te voditi. gdje?
samo mi daj ruku i ne pitaj ništa
zar ne bi ovdje trebalo biti svjetlije?
barem ovdje, ako ne drugdje
ne znam. i ja sam prvi put ovdje.
kako ćemo se vratiti?
nisam sigurna da ćemo se vratiti
nije vječno. *bitno je da smo zajedno.*

boja im je nepoznata, veličina pretpostavljena,
pod velikim su pritiskom, svakodnevno,
puno više nego ja, ja pišem,
one prenose teret krvi, ravno iz srca, nikada natrag,
ja mislim i kada mislim ne umaram se previše
i teško da mogu zastati na polovici puta
one strahuju od većega napora
najviše ljeti jer mogu umrijeti
da, mogu umrijeti,
a da nitko neće pitati koliko su se mučile
nitko im neće napisati osmrtnicu
osim mene jer ja pišem
kad mislim, mislim i o njima
po dolasku sparnih dana
bilo bi mi žao da umru u boli
bilo bi mi žao da nestanem,
a da ne otkrijem koliki je zapravo njihov teret
na brodu im je ljepše ležati,
na cesti im je lakše disati,
sjećaju me na sat
sjećaju me na dan
mislim o njima
njihovom djetinjstvu i zrelosti
pišem o njima
o njihovim dijagnozama,
pišem o njima
njihovim neurozama,
sjećaju me na sat
sjećaju me na dan
intime
intime
moje arterije

voljela bih imati barem jednu cijelu o pticama
ili polovičnu o jednoj cijeloj ptici kao što je bila tvoja
kupljena na pjaci i nošena kroz grad sve do majušnoga balkona
gdje si joj pričala štorije s Azurne obale
i grijala je smijehom s alpskih padina kada si najljepšu od svih boja imala
jednoga su ti dana javili da je od tuge skočila s četvrtoga kata
pognuvši glavu među krila slijepljena od soli
(najobičnije kuhinjske soli)
andaluzijska se obala tresla od tvojih jecaja
naranče više nikada nisu bile tako sočne
ni marokanske fasade plavije
da bi ti oprostile što si ju čitavim gradom na golom ramenu nosila

nisam htjela više prati kosu niti sive hlače odjenuti
bacila sam ih u smeće
i smeće zajedno sa slikama grada spalila
ne recikliram, ni plastiku, ni papir,
smeću ne dajem umjetno disanje, ni slikama šansu,
umrla sam na broju 12,
u četvrtak, oko deset uvečer,
možete mi reciklirati pjesme
u torbu, onako malo veću, s izvezenom papigom
i dvjema jednosmjernim kartama za put u prvu (ne)priliku

MELANKOLIJA

u povijesti kišobrana piše da je prvi bio slomljen
pa su se dame pod tuđe skute sklanjale
u povijesti kišobrana nigdje nije zapisano
koliko je dana padalo u Libanonu, Egiptu i Ateni
moja je povijest kišobrana kratka
ima svega dvije stranice -
na prvoj je naslov „Iz povijesti kišobrana“
na drugoj popis od dvadeset gradova u kojima sam kišu zatekla
ne izgleda kiša svugdje isto
negdje je smeđa, negdje zelena, u Sevilli bijela
u popisu gradova izostavila sam svoj
onaj koji u maternici čuva sve oblake ovoga svijeta
sve vlage ispisanih koordinata u kojima se tuge ukrštavaju

'89 su ulicu iznenada okupirale žabe
nadprosječno velikih glava i štapastih krakova
vatrogasci su stotine litara vode potrošili
a da nijedna nije krepala
mjere sigurnosti na snazi su bile pet dana
na prozorima su se, u kućnim pritvorima,
stiskali čarobnjaci u higijenskim oazama
dok sirena za prestanak opasnosti
nije probila signal televizijske sapunice,
ti si nam pomagala izgraditi drvenu kuću
u kući –
kuhinja bez štednjaka, dupli krevet bez nogara i toalet,
petero bi stalo, šesti ako ga se ugura kroz otvor za pse
kada su vatrogasci napokon nabavili plin
žabe su eksplodirale u tres časa
(u (p)otok sličan naftnom, samo manje vrijedan)
kao i ulica koja je zaboravila iskopčati električne vodove

sjediti za kormilom ispod pelješkoga mosta
i loviti vjetar s poremećajem pažnje
slušati kožu kako pucketa i ljuska se
jer sunce je toliko blizu
da mu mogu otkinuti pjegu
i spremi je u zapučak pamučne spavaćice
Portugalci su za istim kormilom sjedili
dok su im drugi u Belemu gradili spomenik
lica u kamenu koja gledaju prema Zapadu
i kompas koji turistima naplaćuje *ekstra* za povratak kući
vjetar je u dvadesetom stoljeću promijenio smjer
puše samo prema Sjeveru
(oni gore Portugalci bili su kuhari, ne pomorci)
sunce mi se u zapučku istrošilo
premladu sam mu pjegu ukrala
ako ju pogladim za sreću
možda mi zasvijetli još jednom za kraj

žena crne kose cijeli dan mete autoput
kojega su Englezi izgradili da bi slonove
prodavali kao jeftine plišane igračke
kilometri ceste duži su od njezine kose
koja je samo divljina i ništa više od toga,
brojim stabla sandalovine
bila bi dobre cipele, ljetne naravno,
ovdje nitko ne nosi cipele, ni čarape,
samo štitnik za uši zbog rike slonova
čaj od đumbira je skuplji od kruha i sporo se hladi
bila bi dobra premija, šapne mi vozač, žena s autoputa
tiho se, tiho čisti cesta usput

križevi pod žutim najlonima
John sigurno nije na takve mislio
kad je o *working class* pjevao
deformirani udovi migolje se po betonu
kao hobotnice u japanskim filmovima
(iako one imaju i stranu produkciju)
svaki put kad nagazim jedan
sluz poteče cijelom avenijom
a smrad truleži utopi vino iz štajerske radinosti
križevi se otkrivaju uoči Uskrsa
tamjanom se deratizira grad od *rocka*
tih je dana samo jednome dozvoljeno
da heroj bude, Johnu možda?
previše *rocka* i tamjan u opijum pretvori
šteta što John nije po vodi hodao
i takvu je za *working class* zaledio
pa da zime budu jestivije
kao hobotnice pod pekom za praznik rada
u Ublima koji su Rimljanima teško *pali*

meniskus je opet iskočio iz posteljice
i probio se kroz naboranu kožu koljena
na drhtajima mosta tisuće ljudi poskakuje
i udiše vonj ribljih iznutrica
serviranih u restoranima kasatiranim u rupe zakona
mostom se može bosih nogu i tada je trešnja prijateljska
gotovo kao bas *blues* ploče koje nema u prodaji
osim na buvljacima u pretrpanim kutijama pamćenja
bore poput štrudla s višnjama umočene u toplo vrhnje
valjaju koljena lijevo pa desno
dalje od meteora sa Sibira /
na gradele s incunima i glavicom siječanskoga kupusa u octu

u ružičastoj kutiji na burk papagaja
čuvam maramu i kapu koje mi ne pristaju
ali s njima poziram pred posterom Sophie Loren
papagaj je ime dobio po generalu
koji je volio ptice više od filmova
Kuda ideš, Sophijo?
tamo gdje je Pecku u oči upala Liz
maramu i kapu u kutiju spremam, na ničiju zemlju,
Kuda ideš, Sophijo?
na nečiji zid u ničijoj zemlji, na poster

putovnicu je u torbicu spremila
jer *ona mi slobodu daje*
prije svoje punoljetnosti spakirala je tatin kovčeg
i uputila se u slobodu *kako ju je zamišljala*
kovčeg je tata dobio na poklon u brodogradilištu
u kojega je prebjegao iz sela, zatrpana snijegom, sve dane u godini
(bakrenu statuu nikad nije prežalio, Matković ju zaboravio taj dan izliti)
poljubio ju je u čelo, dao nešto dinara i zatvorio vrata,
brodovima je putovala kroz tri države i nekoliko poznatih otoka
(o brodovima je čitao u novinama koje je bi *uzeo s porte*)
na buri ruke postaju starije, a noge sve otečenije,
pustila je i brodove i glasne žudnje
i zatvorila kovčeg u kojem su bile sortirane, po veličini, godine,
tata joj je otvorio vrata, podložena ljubavi, sve dane u godini

tratinčice u plastičnoj vazi, bijele ili žute,
stavljaju se na partizanske grobove
malene kao da su u njima pokopana djeca
voljela je govoriti o njemu koji se skrivao po hodnicima
i zajedno s onim, po čijem su imenu nazvali školu,
čitao Kaštelana,
da, bilo je vremena za čitanje,
da, bilo je to vrijeme poezije oslobođenja,
krsnice u plastičnoj vazi, više bijele nego žute,
nose se jednom godišnje na partizanske grobove
toliko velike da im nigdje ne pronalaze mjesto

oko vrata je nosila ogrlicu od zuba morskih pasa
poredanih pravilno po dvanaest sa svake strane
to joj je bilo osiguranje u slučaju bolesti desni
terapija hvatanjem, grizenjem i mljevenjem
Carcharias taurus ima na zubima šiljke za dodatnu zaštitu
kako bi pobjegao Konstantinu na obalama Sicilije
od čeljusti morskoga psa može se izraditi 1250 ogrlica
od ugriza jednoga čovjeka može oboljeti čitavo čovječanstvo

u desnom joj se madežu rodila riba
ne zlatna, ali s pozlaćenim zubima
poput one pronađene u Chelyabinsku,
u Institutu za proučavanje valova
utvrdili su da se radi o nerazvijenom blizancu
i da je sama bila šaranka
koja je iz jezera Tana u vrećici dopremljena u Europu
kako bi četverozupkama pružila malo ljubavi,
no one su se od etiopijske topline
toliko napuhale da je odletjela na prvo kopno
i tamo odlučila prezimiti, kao poslastica

Milton ga je opet izgubio, u vrtu, piše u policijskom zapisniku,
među lijeskama, jetrenkama i *hoyama*
nije mu se moglo ući u trag, nikako,
crnom su vrpcom obilježili mjesto
i na sporedni ulaz postavili čuvare
možda se ipak vrati, barem na koji dan,
teško mu je bilo pobliže ga opisati,
a ni policija nije znala gdje da počne kopati
Milton ga je opet izgubio, u epilogu, piše u bolničkom kartonu

onaj kojim me grliš taj volim
zatvoren u naša tri zida jer četvrti je progutala vlaga
okupan u turskoj kavi koja prokuhava
ne moramo gledati iza sebe i tražiti si sjene
tvoja je tamnija i pore su joj kao rupice u karamelu
onaj kojim me pitaš *gdje sam* taj imam
tonu nakrcan pridjevima, sporedan izvan sezone,
bol *est* bol *est* bol u svim varijantama raja

Kristina Posilović

Rođena 1982. u Rijeci. Diplomirala hrvatski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Rijeci, završila poslijediplomski specijalistički studij Odnosi s javnošću na Fakultetu političkih znanosti te apsolventica na doktorskom studiju književnosti, kulture, izvedbenih umjetnosti i filma na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Članica Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika i Hrvatskoga društva pisaca. Dobitnica godišnje nagrade Primorsko-goranske županije za doprinos u promicanju ljudskih prava i rodne ravnopravnosti (2013). Živi i radi u Zagrebu.

Objavila šest knjiga pjesama: *Agara* (2005), *pHI ODessa* (2007), *Barcelona* (2009), *Canto azzurro* (2012), *O vječnosti i drugim neprilikama* (2013) i *Kuga i njezine kćeri* (2016).

Biblioteka elektroRI

knjiga 16

Kristina Posilović

KUGA I NJEZINE KĆERI

© 2020 Kristina Posilović

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2020

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

nikolabelopitov / Pixabay.com

ISBN 978-953-345-765-9 (HTML)

ISBN 978-953-345-766-6 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-767-3 (PDF)

ISBN 978-953-345-768-0 (MOBI)

Prvo izdanje

Meandarmedia, Zagreb, 2014.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Rijeke i Ministarstva kulture

Republike Hrvatske.

